

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาเรื่องการปรับตัวของคนมอญครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการศึกษาที่ได้มานำเสนอออกมาเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของตำบลเสวียด อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของคนมอญทั้งในส่วนของภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง สภาพที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของตำบลเสวียด อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

สภาพทั่วไป

ตำบลเสวียด อำเภอท่าฉาง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นพื้นที่ที่ผู้เขียนใช้ทำการศึกษาในครั้งนี้ จังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดหนึ่งในพื้นที่ภาคใต้ มีพื้นที่ 12,891 ตารางกิโลเมตร ทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดชุมพร และจังหวัดระนอง ,ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดกระบี่ , ทิศตะวันออกติดต่อกับอำเภอไทย และจังหวัดนครศรีธรรมราช,ทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง ภายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 18 อำเภอ กับ 1 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมือง บ้านนาสาร ไชยา ดอนสัก บ้านตาขุน พนม กาญจนดิษฐ์ เคียนซา ศิรีรัฐ เกาะพังน เกาะสมุย พระแสง ท่าชนะ ท่าฉาง พุนพิน เวียงสระ บ้านนาเดิม ชัยบุรี และกิ่งอำเภอวิภาวดี ผลผลิตที่สำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี คือ ไข่เค็มไชยา, ฝ่าไหมพุมเรียง, ขนمجี่, หมวกพุมเรียง, หอยขาวพุมเรียง, หอยนางรม, เงาะพันธุ์โรงเรียน, ขนمجี่, ขนمجี่แดง, สะตอ, อาหารทะเลสด-แห้ง, มะพร้าวและผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว

อำเภอท่าฉางประกอบด้วย 6 ตำบล เป็นพื้นที่ที่มีการประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ เช่น การปลูกยางพารา และปาล์มน้ำมัน พื้นที่ที่ใช้ทำการเพาะปลูกจะมีทั้ง พื้นที่ขนาดเล็ก และพื้นที่ขนาดใหญ่ ในกรณีที่มีพื้นที่เพาะปลูกขนาดใหญ่ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้

แรงงานในการเพาะปลูกเป็นจำนวนมาก เป็นผลทำให้บุคคลจากพื้นที่อื่น เช่น คนมอญ คนอีสาน ย้ายถิ่นเข้ามา เพื่อมาทำงานในภาคการเกษตร ขณะเดียวกันบุคคลเหล่านี้ได้กระจายไปทำงานทั่วทั้งตำบลใน อำเภอท่าฉาง

ตำบลเสวียดก็เป็นอีกตำบลหนึ่ง ที่มีแรงงานจากต่างถิ่นเคลื่อนย้ายเข้ามาเป็นจำนวนมาก และกระจายไปทั่วทุกพื้นที่ ซึ่งที่ตั้งของตำบลเสวียด ทิศเหนือติดต่อกับตำบลโมถ่าย, ทิศใต้ติดต่อกับตำบลท่าเคย, ทิศตะวันออกติดต่อกับตำบลเขาถ่าน, ทิศตะวันตกติดต่อกับตำบลปากจหลย ภายในตำบลมีพื้นที่ทั้งหมด 92 ตารางกิโลเมตร

สภาพภูมิประเทศของตำบลเสวียด ที่มีลักษณะทางกายภาพเป็นที่ราบลุ่ม สภาพอากาศร้อนชื้น ดินเป็นดินร่วนปนทราย และดินเหนียวปนทราย เหมาะสำหรับการประกอบอาชีพทางการเกษตร เช่น ทำนา ทำสวนยางพารา ทำสวนปาล์ม และเลี้ยงสัตว์ แต่พื้นที่ส่วนใหญ่จะใช้ในการทำสวนยางพารา โดยจะมีเนื้อที่ประมาณ 40,000 ไร่ ทำนาข้าวเป็นพื้นที่ 8,000 ไร่ เป็นต้น จากการใช้พื้นที่ทำการเกษตรดังกล่าว จึงสามารถสะท้อนให้เห็นว่าประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่ประกอบอาชีพทำสวนยางเป็นหลัก เมื่อคนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพกรีดยาง ประกอบกับคนในท้องถิ่นไม่นิยมกรีดยางด้วยตนเอง ทำให้ในท้องถิ่นมีความต้องการแรงงานเข้ามารับจ้างกรีดยางจากเงื่อนไขเหล่านี้จึงเป็นเสมือนสิ่งดึงดูดให้คนจากพื้นที่อื่นเข้ามาประกอบอาชีพกรีดยาง

การแบ่งเขตการปกครองภายในตำบลเสวียด แบ่งเป็นหมู่บ้าน ซึ่งมีหมู่บ้านทั้งหมด 9 หมู่บ้าน กล่าวคือ หมู่ 1 , หมู่ 2 , หมู่ 3 , หมู่ 4 , หมู่ 5 , หมู่ 6 , หมู่ 7 หมู่ 8 และหมู่ 9 โดยจำนวนประชากรทั้งหมด 4,906 คน เป็นชาย 2,449 คน เป็นหญิง 2,457 คน แต่ในนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษา หมู่ที่ 2

ในการเดินทางเข้าไปยังพื้นที่หมู่ที่ 2 ก็จะมีทั้งเส้นทางที่เป็นถนนลาดยาง และถนนลูกรัง ถ้าเดินทางมาจากกรุงเทพมหานคร ลงสู่ภาคใต้ตามเส้นทางถนนเพชรเกษม จะใช้ระยะทางการเดินทางประมาณ 600 กิโลเมตร ก็จะเข้าเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อเข้าสู่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ก็จะผ่านอำเภอท่าชนะ ไชยา และอำเภอท่าฉาง ตามลำดับ ในส่วนของอำเภอท่าฉางเป็นอำเภอที่เป็นที่ตั้งของบริบทที่ผู้วิจัยจะทำการศึกษา

เมื่อนั่งรถผ่านเขตอำเภอไชยา นั่งรถมาระยะหนึ่งก็จะถึงสวนโมกข์พหุลาราม โดยระหว่างทางก็จะสังเกตเห็นแผงตลาดไข่เค็มเรียงรายอยู่ระหว่างทาง ซึ่งไข่เค็มถือว่าเป็นของฝากที่สำคัญของจังหวัดสุราษฎร์ธานี นั่งรถมาประมาณ 8 กิโลเมตร ก็จะเจอแขวงทางท่าฉาง ถัดจากแขวงทางก็จะมีแผงตลาดไข่เค็ม และมีสี่แยกไฟแดง ซึ่งสี่แยกนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม “สี่แยกควนรา” จากนั้นก็เลี้ยวขวาเข้าไปในสี่แยกควนรา

เมื่อเลี้ยงขาตรง"สี่แยกควรรว"แล้ว ขับรถโดยยึดป้ายบอกทางที่บอกทางว่าไปกิ่งอำเภอวิภาวดี สาเหตุที่ต้องยึดป้ายกิ่งวิภาวดีเนื่องจาก พื้นที่หมู่ 2 ที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ตั้งอยู่ระหว่างทางก่อนถึงกิ่งวิภาวดี จากนั้นก็นั่งรถไปเรื่อย ๆ ระหว่างทางก็จะผ่านโรงเรียนเสวียดวิทยาริมคลองลาภิเชก ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมแห่งแรก และแห่งเดียวในตำบลเสวียด ที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา ขณะเดียวกันระหว่างทางก็จะเห็นบ้านเรือนของผู้คนในตำบลเสวียด ซึ่งจะมีทั้งบ้านที่อยู่ภายในสวนยาง และบ้านที่อาศัยอยู่รวมกันเป็นชุมชน นอกจากนี้ก็จะสามารถเห็นสวนยางและสวนปาล์ม ที่ปลูกเป็นทิวแถวเรียงรายอยู่ตลอดสองข้างทาง ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงการประกอบอาชีพของประชาชนในตำบลเสวียด ว่าประชาชนส่วนใหญ่ในตำบลประกอบอาชีพการเกษตร โดยเฉพาะการทำสวนยางพารา และสวนปาล์มน้ำมัน หลังจากนั่งรถไปประมาณ 6 กิโลเมตร ก็จะเข้าเขตหมู่ที่ 2 ตำบลเสวียด อำเภอท่าฉาง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้วิจัยเลือกเป็นสถานที่ที่ใช้ในการศึกษา

สภาพที่ตั้งของหมู่ที่ 2 จะมีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้

- ทิศเหนือติดต่อกับหมู่ 4
- ทิศตะวันตกติดต่อกับ ตำบลปากฉลุย
- ทิศตะวันออกติดต่อกับหมู่ 8
- ทิศใต้ติดต่อกับตำบลปากฉลุย

ประชากรภายในพื้นที่หมู่ 2 มีประมาณ 850 คน ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ สภาพบ้านเรือนของประชาชนส่วนใหญ่จะเป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียว และบ้านเดี่ยวสองชั้น จะมีทั้งบ้านที่ปลูกภายในสวนยาง และบ้านเรือนที่ปลูกรวมกันเป็นชุมชน

ลักษณะการประกอบอาชีพของประชาชนหมู่ที่ 2 จะเป็นการประกอบอาชีพในภาคการเกษตร เช่น การทำสวนยางพาราเป็นหลัก ซึ่งพื้นที่ที่ใช้เพาะปลูกมีจำนวนมาก แม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพภาคการเกษตร ก็มีได้หมายความว่าเกษตรกรเหล่านี้จะปลูกยางเพื่อกรีดยด้วยตัวเอง แต่ประชาชนเหล่านี้จะจ้างบุคคลอื่นเข้ามากรีดยแทน ทำให้ภายในพื้นที่ที่มีความต้องการแรงงานภาคการเกษตรเป็นจำนวนมาก

ถึงแม้ว่าระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการต่าง ๆ ภายในพื้นที่ ที่เอื้อประโยชน์ให้กับประชาชนในพื้นที่มีไม่มากนัก มีเพียงปั้มน้ำมัน 1 แห่ง และร้านค้าโชห่วยประมาณ 5 ร้าน เป็นต้น แต่ก็มีแรงงานย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในพื้นที่เป็นจำนวนมาก

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของคนมอญทั้งในส่วนของภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง สภาพที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ในที่นี้ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ก็คือ ส่วนที่ 1 สภาพที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพความเป็นอยู่ของกลุ่มตัวอย่าง จะมีให้อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนกับคนมอญด้วยกัน หรืออยู่ร่วมกันเป็นชุมชนกับคนไทย แต่จะเป็นการอยู่กันแบบกระจัดกระจายไปตามสวนยางต่าง ๆ ซึ่งลักษณะที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างจะมีความแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ มีทั้งบ้านที่เป็นตึกแถวชั้นเดียว บ้านไม้ยกใต้ถุนสูงและชนา กล่าวคือ

กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่บ้านที่เป็นตึกแถวชั้นเดียว ลักษณะของบ้านจะเป็นบ้านปูนแบ่งเป็นห้อง ๆ จำนวน 2 ห้อง แต่ละห้องก็จะมีคนมอญอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว โดยภายในบ้านของแต่ละห้อง จะเป็นห้องโถงไม่มีการแบ่งสัดส่วนว่าส่วนไหนเป็นห้องครัว ห้องรับแขก หรือห้องน้ำ กลุ่มตัวอย่างจึงต้องเป็นคนแบ่งสัดส่วนภายในบ้านเอง

กรณีที่อยู่อาศัยในบ้านไม้ยกใต้ถุนสูง ลักษณะของบ้านจะทำจากไม้ทั้งหลัง หลังคามุงสังกะสี พร้อมทั้งยกใต้ถุนสูง

ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในชนา จะมีลักษณะที่เป็นหลังคามุงจาก ฝาบ้านสานด้วยไม้ไผ่ หรือไม้อัด ยกใต้ถุนไม่สูงมากนัก และมีบันไดวางพาดไว้

ที่อยู่อาศัยที่กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ทั้งที่อยู่ที่เป็นบ้านห้องแถวชั้นเดียว บ้านไม้ยกใต้ถุนสูง และชนา จะเป็นบ้านของเจ้าของสวนยางที่ปลูกไว้ให้คนงานที่เข้ามากรีดยางพักอาศัย ในช่วงว่างหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมการกรีดยางแล้ว โดยลูกจ้างที่เข้ามาพัก จะไม่ต้องจ่ายค่าเช่าแต่อย่างใด สิ่งนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า เป็นสวัสดิการที่คนกรีดยางได้รับจากเจ้าของสวนยาง และสามารถลดค่าใช้จ่ายในส่วนของคุณค่าเช่าที่อยู่อาศัยได้

ภายในบ้านของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่มีไฟฟ้าใช้ จะมีเพียงหม้อแบตเตอรี่เป็นตัวปั่นไฟ เพื่อใช้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในบ้าน เช่น ดูทีวี และในทุกครอบครัวจะไม่มีน้ำประปาใช้ แต่จะใช้น้ำจากลำธาร หรือบ่อที่อยู่ใกล้บ้านแทน อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้านจะมีอยู่หลากหลาย

หลาย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นอุปกรณ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวันทั้งสิ้น เช่น ที่นอน หมอน มุ้ง หม้อหุงข้าว หม้อที่ใช้ในการหุงหาอาหาร ชั้นวางของ ที่วี หม้อเบตเตอร์ จาน ช้อน และอุปกรณ์ที่ใช้ในการกรีดยาง เช่น ตะเกียงแก๊ส มีดกรีดยาง ถ่านแก๊สที่ใช้ในการกรีดยาง เป็นต้น

นอกจากนี้บ้านที่เป็นห้องแถวชั้นเดียว และบ้านไม้ยกใต้ถุนสูง จะมีใช้สถานที่ที่พักอาศัยของคนงานกรีดยางเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นสถานที่ที่ใช้ในการเก็บยางพารา โดยบริเวณที่ใช้ตากยางพาราจะอยู่บนชื้อในบ้านที่อยู่ใกล้หลังคาบ้าน โดยจะใช้ไม้ไผ่วางเรียงรายอยู่เป็นแถวจำนวนมาก ไม้ไผ่เหล่านี้จะใช้ตากยางพาราที่แห้งแล้ว ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ยางพาราโดนฝน และป้องกันขโมยเข้ามาขโมยยางพารา ส่วนบ้านที่เป็นชนาจะไม่มีที่เก็บยางพารา แต่จะใช้เป็นที่พักของคนกรีดยางเพียงอย่างเดียว

ภายนอกบ้านของทุกครอบครัว จะมีต้นยางล้อมรอบ และบางครอบครัวจะมีบ่อน้ำใกล้ ๆ ที่พัก บางครอบครัวจะมีแอ่งน้ำ หรือที่เรียกว่า “ห้วย” ที่ใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น หุงหาอาหาร กิจกรรมส่วนตัว และทำยางพารา ใกล้ ๆ บ่อน้ำจะมีโรงจักร (สถานที่ที่ใช้ในการทำแผ่นยาง) ภายในโรงจักร จะมีจักรวางอยู่บนแท่นปูนที่ถูกก่อกั้นขึ้นมา มีความสูงประมาณ สะเทว เพื่อใช้ในการวางจักรกรีดยางโดยเฉพาะ จักรที่วางอยู่บนแท่นจะมีอยู่ด้วยกัน 2 ตัว ก็คือ จักรดอก และจักรลื่น ถัดจากแท่นวางจักร ก็จะมีแท่นเตี้ย ๆ ถูกก่อกั้นมา เพื่อใช้เป็นที่เหน้ำยางที่แข็งตัวอยู่ในตะกรง ออกจากตะกรง แล้วใช้มือหรือไม้รวดยางที่แข็งตัวให้เป็นแผ่น เพื่อจะนำไปใส่ในจักรกรีดยาง นอกจากนี้ภายในโรงจักรก็จะมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำแผ่นยางวางอยู่มากมาย เช่น ตุ่มและถังที่ใช้ในการใส่น้ำยางก่อนที่จะนำน้ำยางมาใส่ตะกรง กรดน้ำส้ม ที่ตวงน้ำยางใส่ในตะกรง ที่กวนน้ำยาง น้ำสะอาด เป็นต้น ถัดจากโรงจักรซึ่งอยู่ใกล้กับตัวบ้านพัก จะมีไม้ไผ่วางพาดอยู่ระหว่างไม้ 2 อัน บนไม้ไผ่จะมียางแผ่นตากอยู่เป็นจำนวนมาก ห่างจากที่ตากยางแผ่นก็จะเป็นที่ตากยางก้อน โดยจะตากไว้บนพื้นดิน ซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก เมื่อผู้วิจัยเข้าไปยืนใกล้ ๆ ก็จะได้กลิ่นของยางพารา เป็นกลิ่นที่ไม่ค่อยน่ารัญจวนนัก

นอกจากนี้ภายนอกบ้านของกลุ่มตัวอย่างบางคน เช่น บ้านของหม่องทูน หม่องตุย และหม่องฉันมอญ มีการเลี้ยงสัตว์ ทั้งไก่ และสุนัข โดยไก่ที่เลี้ยงไว้จะมีทั้งไก่ที่เลี้ยงไว้เพื่อนำไปเป็นไก่ชน ซึ่งไก่ชนจะอยู่ในกรงไก่ ที่ทำจากไม้ไผ่ นำไม้ไผ่มาสานกันเป็นตาห่าง ๆ เป็นรูปร่างวงกลม ด้านบนจะเว้นช่องไว้เพื่อจะได้เป็นที่จับ และไก่บ้านที่เลี้ยงไว้เพื่อใช้รับประทานเป็นอาหาร

ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นคนมอญที่ย้ายถิ่นจากประเทศพม่าเข้ามาทำงานในเมืองไทย จำนวน 10 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน จะมีกระบวนการย้ายถิ่น และการปรับตัวที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ

วิน

มีสมาชิกภายในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในสวณยาง 2 คน ประกอบด้วย วิน อายุ 32 ปี นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 และภรรยา ชื่อจัน อายุ 30 ปี ระดับการศึกษา ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนบุตรอีก 2 คน เป็นชายทั้งคู่ คนโตอายุ 14 ปี คนสุดท้อง อายุ 3 ปี ลูกคนแรกเกิดที่ประเทศพม่า ส่วนคนที่ 2 เกิดที่เมืองไทย ในสถานีนอนามัยใกล้ ๆ สวณยาง เลี้ยงลูกคนที่ 2 ได้ประมาณ 3 เดือน ก็พาถูกไปส่งที่ประเทศพม่า ให้ไปอยู่กับตาและยายที่นำไปส่งที่ประเทศพม่าเพราะไม่มีเวลาเลี้ยงดูลูก

เงื่อนไขที่เข้ามาในเมืองไทย เนื่องจากการกดขี่และชุดรีดของทหารพม่า การชักชวนของเครือข่ายที่เข้าไปทำงานในเมืองไทย และการเห็นความสำเร็จของผู้ที่มาทำงานในเมืองไทย เป็นผลทำให้ตัดสินใจที่จะย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในเมืองไทย โดยผ่านนายหน้าให้ช่วยเหลือในเรื่องการเดินทาง จ่ายเงิน 220,000 บาท (เงิน)พม่า (ประมาณ 7,857 บาท)ช่องทางที่เข้ามาก็คือทางด่านเจดีย์สามองค์ และเข้ามาเมืองไทยในจังหวัดกาญจนบุรี

อาชีพเดิมก่อนที่จะย้ายถิ่นเข้ามาเมืองไทย ก็คือ ทำนา แต่เมื่อเข้ามาอยู่เมืองไทย ครั้งแรกไปทำงานอยู่สระบุรีอยู่ 1 ปี แล้วก็มาตัดยางอยู่ที่สุราษฎร์เป็นเวลา 6 ปี สาเหตุที่เข้ามาทำงานที่สุราษฎร์ก็เพราะมีญาติ ๆ ที่เป็นคนมอญชักชวนมา และอาศัยอยู่กับญาติ คนนั้น เข้ามาทำงานอยู่ในเมืองไทยทั้งหมดเป็นเวลา 7 ปีแล้ว

ตาตุย

ตาตุยอาศัยอยู่กับครอบครัวในสวณยาง ซึ่งมีสมาชิกภายในครอบครัวทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย ตาตุย อายุ 45 ปี นับถือศาสนาพุทธ ไม่ได้เรียนหนังสือ ภรรยา ชื่อเย็น อายุ 40 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ลูกคนชาย 1 คน ชื่อเหมียววู อายุ 24 ปี เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ และหลานอีก 1 คน ชื่อปาย เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ

เจื่อนไซที่เข้ามาทำงานในเมืองไทย เนื่องมาจากทำงานที่ประเทศพม่าแล้วมีรายได้น้อย ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว การเข้ามาในเมืองไทยของตาตย จะมีนายหน้าเป็นผู้คอยช่วยเหลือในเรื่องการเดินทาง โดยช่องทางที่เข้ามาจะมาทางเกาะสอง แล้วเข้าเมืองไทยที่จังหวัดระนอง

อาชีพเดิมก่อนที่จะเข้ามาทำงานในเมืองไทยก็คือ รับจ้างกรีดยาง แต่เมื่อเข้ามาทำงานในเมืองไทยครั้งแรกได้เปลี่ยนมาทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่หัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตอนนั้นยังไม่มีบัตรแรงงานต่างด้าว หลังจากนั้นเพื่อนก็ชักชวนให้ไปรับจ้างกรีดยางในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 8 ปี

เรียง

เรียงอาศัยอยู่กับพี่ชายภายในสวนยาง เรียง อายุ 24 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ และพี่ชาย ชื่อเปี้ย อายุ 26 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ ส่วนพ่อและแม่อาศัยอยู่ในประเทศพม่า พี่ชายคนโตอาศัยอยู่ใน จ.พังงา ส่วนพี่สาวก็อาศัยอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเช่นเดียวกัน แต่พี่สาวทำงานอยู่อีกตำบลหนึ่ง

เจื่อนไซที่เข้ามาในเมืองไทย เนื่องจากอยู่ที่ประเทศพม่าไม่มีงานทำ ที่ไม่มีงานทำก็เพราะว่าเรียนหนังสือมาน้อย และเป็นคนมอญไม่ใช่คนพม่า จึงไม่มีใครรับเข้าทำงาน ประกอบกับมีพี่ชายคนโตมาทำงานในเมืองไทยก่อนหน้านี้ ซึ่งช่วงที่พี่ชายทำงานอยู่ที่เมืองไทยมีรายได้ดี มีเงินส่งกลับบ้านตลอด เมื่อเห็นเช่นนั้นก็อยากเข้ามาทำงานในเมืองไทย พอพี่ชายชักชวนก็เลยมาอยู่กับพี่ชายที่เมืองไทย

การเข้ามาเมืองไทย จะเข้ามาโดยผ่านทางนายหน้า มีค่าใช้จ่ายในการเดินทาง 200,000 จ๊าด¹ (ประมาณ 7,200 บาท) ช่องทางที่เข้ามาคือ ทางเกาะสอง โดยนั่งเรือจากเกาะสองแล้วไปลงที่ จ.พังงา และไปทำงานกรีดยางกับพี่ชายที่พังงาอยู่ 1 ปี หลังจากนั้นก็เข้ามากรีดยางอยู่ที่สุราษฎร์ธานีกับญาติ ระยะเวลาอาศัยอยู่ในสวนยางในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นเวลา 6 ปี ในระหว่างที่อาศัยอยู่ในสวนยางก็มีปัญหาต่าง ๆ มากมาย เช่น การโดนจับบ้าน การถูกทำร้ายร่างกาย

¹ 1 บาท มีค่าประมาณ 28 จ๊าด

ดาทูน

ดาทูนมีครอบครัวแล้ว และบุตรสาว 3 คน แต่บุตรสาวทั้งสามมาคนอาศัยอยู่ในประเทศพม่า ทำให้สมาชิกภายในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในสวนยางมีทั้งหมด 3 คน ประกอบด้วย ดาทูน ภรรยา และหลานชาย ดาทูนอายุ 43 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนภรรยา ชื่อ นิ อายุ 39 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนหลานชาย ชื่อ อว อายุ 22 ปี จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่ทำให้ย้ายถิ่นเข้ามาในเมืองไทย เนื่องจากการถูกกดขี่ขูดรีดจากทหารพม่า และจากการสังเกตเห็นความสำเร็จของผู้ที่ย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในเมืองไทย ในการย้ายถิ่นเข้ามาในเมืองไทยจะขอความช่วยเหลือจากนายหน้า โดยจ่ายค่าเดินทาง 150,000 จ๊าด (ประมาณ 5,400 บาท) หลังจากนั้นก็เดินทางเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์ และข้ามเขตแดนไทยที่ จังหวัดกาญจนบุรี

ก่อนที่จะเข้ามาเมืองไทยดาทูนประกอบอาชีพทำนา ซึ่งที่นาที่ทำอยู่ก็ไม่ใช่นาของตนเองแต่เมื่อเข้ามาอยู่เมืองไทยครั้งแรกไปปลูกฝ้าย ปลูกข้าวโพด เป็นเวลา 1 ปี หลังจากนั้นก็เดินทางไปขุดพลอยกับเพื่อนที่เป็นคนมอญด้วยกันที่ จังหวัดตาก ทำงานอยู่ที่นี่ 3 ปี ระหว่างที่ทำงานอยู่ที่จังหวัดตาก ไม่มีเงินเหลือส่งกลับบ้านที่พม่าเลย หลังจากนั้นเพื่อนก็ชักชวนให้มาทำงานกรีดยางอยู่ที่สุราษฎร์ธานี ทำงานอยู่ที่นี่เป็นระยะเวลาอาศัยอยู่ในเมืองไทย 9 ปี ที่ตัดสินใจมาทำงานที่นี่เพราะตนเองอายุมากแล้วไม่อยากจะย้ายที่ทำงานบ่อย และอยากจะทำงานเก็บเงินส่งกลับไปให้พ่อแม่ และลูก ๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศพม่า

เฮด

อาศัยอยู่กับครอบครัวในสวนยาง โดยมีสมาชิกภายในครอบครัว 2 คน คือ เฮด และ ภรรยา ส่วนบุตรสาวอาศัยอยู่ในประเทศพม่า เฮดอายุ 26 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นับถือศาสนาพุทธ ส่วนภรรยา ชื่อ มอญ อายุ 20 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่เข้ามาในเมืองไทยเนื่องจาก การกดขี่ขูดรีดของทหารพม่า และการชักชวนการของญาติที่มาทำงานในเมืองไทย เมื่อเห็นช่องทางที่ดีกว่าจึงตัดสินใจมาทำงานที่เมืองไทย ในการย้ายถิ่นเข้ามาก็อาศัยนายหน้าให้พาเข้ามา และเดินทางเข้ามาทางช่องทางเกาะสอง เข้าสู่ประเทศไทยที่จังหวัดระนอง หลังจากนั้นก็ให้นายหน้าไปส่งที่ จังหวัดภูเก็ต สาเหตุที่ไปทำงานภูเก็ตเนื่องจากมีญาติทำงานอยู่ที่นั่น

ช่วงก่อนที่จะเข้ามาทำงานที่เมืองไทย เคยประกอบอาชีพกรีดยางมาก่อน เมื่อเข้ามาอยู่เมืองไทย ที่ จ.ภูเก็ต ก็ประกอบอาชีพกรีดยาง แต่ทำงานอยู่ไม่ถึงปี ก็ย้ายมากรีดยางอยู่ที่สุราษฎร์ ที่ย้ายมาที่นี่เพราะว่ากรีดยางที่ภูเก็ตฝนตกบ่อย จึงทำให้ได้ยางน้อย รายได้ที่ได้ในแต่ละเดือนก็น้อยด้วย ทำให้ไม่มีเงินเหลือส่งกลับไปให้ครอบครัวที่ประเทศพม่า หลังจากย้ายมากรีดยางที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีแล้ว ก็ไม่เคยย้ายไปทำงานในจังหวัดอื่นอีกเลย ซึ่งระยะเวลาอาศัยอยู่ในสวนยางในจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นระยะเวลา 5 ปี

บาน

บานแต่งงานแล้ว มีบุตร 3 คน เป็นผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 1 คน แต่สมาชิกภายในครอบครัวในสวนยางมีจำนวน 4 คน ประกอบด้วย บาน ภรรยา และบุตรชายอีก 2 คน บานอายุ 46 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ภรรยาชื่อ อายุ 38 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ บุตรชายคนโต ชื่อเฮด อายุ 23 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ บุตรชายคนเล็ก ชื่อแกละ อายุ 20 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ ส่วนบุตรสาวคนเล็กเรียนหนังสืออยู่ในประเทศพม่า โดยอาศัยอยู่กับตาและยาย

เงื่อนไขที่เข้ามาเมืองไทยเนื่องจาก รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ประกอบกับการชักชวนจากญาติที่เข้ามาทำงานในเมืองไทยก่อนหน้านี้ ทำให้บานตัดสินใจย้ายถิ่นเข้ามาทำงานในเมืองไทย

การเข้ามาสู่เมืองไทยของบาน จะมีนายหน้าเข้ามาช่วยเหลือในการเดินทางตั้งแต่การเดินทางจากบ้านในประเทศพม่าจนถึงประเทศไทย ซึ่งค่าใช้จ่ายในการเดินทาง 180,000 จีต (ประมาณ 6,500 บาท) ช่องทางที่ใช้ในการเดินทางก็คือ ทางด่านเจดีย์สามองค์ โดยจะเข้าสู่เมืองไทยทางจังหวัดกาญจนบุรี วิธีการเดินทางใช้การเดินเท้าข้ามชายแดนจากประเทศพม่าเข้าสู่ประเทศไทย

ก่อนที่จะเข้ามาทำงานในเมืองไทยประกอบอาชีพกรีดยาง และเมื่อเข้ามาอยู่ในเมืองไทยก็ประกอบอาชีพกรีดยางเหมือนเดิม โดยเข้าไปกรีดยางที่สุราษฎร์ธานี ทำงานที่นี่ได้ระยะหนึ่งก็มีปัญหากับคนในท้องถิ่น ทำให้ต้องย้ายไปทำงานที่ภูเก็ต ทำงานอยู่ที่นั่นไม่ถึงปี อยู่ไม่ได้ไม่ค่อยมีคนมอญ ก็ย้ายกลับมาดัดยางที่สุราษฎร์ธานีอีกครั้งหนึ่ง ระยะเวลาอาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 8 ปี

เตี้ย

เตี้ย มีครอบครัวแล้ว และมีบุตรชาย 1 คน แต่บุตรชายอาศัยอยู่ในประเทศพม่า ทำให้สมาชิกภายในครอบครัวในสวนยางมีทั้งหมด 2 คน ประกอบด้วย เตี้ย อายุ 29 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นับถือศาสนาพุทธ และภรรยาชื่อมิก อายุ 23 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่ย้ายถิ่นเข้ามาเมืองไทยเนื่องจาก ตอนอยู่ที่ประเทศพม่าไม่มีงานทำ เมื่อลูกที่ลูกน้องไปทำงานเมืองไทยมาชักชวนให้ไปทำงานด้วยกัน จึงต้องสนใจย้ายถิ่นไปทำงานที่นั่น ตอนแรกที่ไปทำงานเมืองไทยไปคนเดียวไม่ได้ภรรยาไปด้วย เมื่อทำงานได้ระยะหนึ่งเห็นว่าทำงานที่เมืองไทยรายได้ดี ก็ตัดสินใจกลับไปรับภรรยาที่ประเทศพม่าให้มาทำงานในประเทศไทยด้วยกัน

การย้ายถิ่นเข้ามาครั้งแรก เข้ามาโดยการช่วยเหลือของนายหน้า ค่าใช้จ่ายในการเดินทางจะจ่ายเป็นทอง จำนวน 3 บาท แล้วนายหน้าก็จะจัดการเรื่องของการเดินทางจนกระทั่งมาถึงประเทศไทย ในการเดินทางเข้ามาได้นั่งเรือมาทางเกาะสอง แล้วมาขึ้นฝั่งที่จังหวัดระนอง หลังจากนั้นก็นำนายหน้าไปส่งที่จังหวัดนครปฐม

เมื่อไปถึงจังหวัดนครปฐม ก็ไปทำงานที่โรงงานพลาสติก ที่ไปทำงานที่นี้เนื่องจากมีเพื่อนที่เป็นคนมอญทำอยู่ก่อนแล้ว แต่ทำงานอยู่ที่นี่ได้ 15 วันก็ลาออก จากนั้นก็ไปออกเรือหาปลาแต่ทำได้ไม่กี่วันก็ลาออกอีก ทั้งนี้เนื่องจากเมาคลื่น และเหนื่อยมาก หลังจากนั้นก็มาทำงานที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมาประกอบอาชีพกรีดยาง กรีดยางได้ 1 ปี ช่วงปิดหน้ายางก็ไปรับภรรยามาทำงานอยู่ที่นี่ด้วยกัน หลังจากนั้นก็ได้กลับไปประเทศพม่าอีกเลย แต่ก็ส่งเงินกลับบ้านเป็นประจำ รวมระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 7 ปี

ฉันทมอญ

มีสมาชิกภายในครอบครัวจำนวน 3 คน ประกอบด้วย ฉันทมอญ อายุ 24 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ น้องชายชื่อโจ อายุ 22 ปี การศึกษาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ และลุงชื่อโห่ง อายุ 45 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ แต่งงานแล้วแต่ภรรยาเสียชีวิต นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่เข้ามาทำงานในเมืองไทยเนื่องจาก การกดขี่ขูดรีดของทหารพม่า การชักชวนจากเพื่อนที่เข้ามาทำงานในเมืองไทย ประกอบกับการรับรู้ถึงความสำเร็จของคนที่เข้าไปทำงานในเมืองไทย เป็นผลทำให้ตัดสินใจย้ายถิ่นไปทำงานในเมืองไทย

ในการเดินทางเข้ามาในเมืองไทย จะมีนายหน้าที่เป็นคนมอญคอยช่วยเหลือในเรื่องของการเดินทาง แต่ต้องจ่ายค่าเดินทางให้กับนายหน้าเป็นจำนวน 250,000 จ๊าด (ประมาณ 8,900 บาท) หลังจากนั้นนายหน้าจะไปรับที่บ้าน แล้วไปส่งขึ้นเรือที่เกาะสอง โดยมีคนของนายหน้าคอยให้ความช่วยเหลือตลอดการเดินทาง จากนั้นก็เข้าเขตแดนประเทศไทยที่ จ.ระนอง หลังจากมาถึงชายแดนที่ จ.ระนอง แล้ว ก็ให้นายหน้าไปส่งที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ช่วงที่ไปอยู่ที่ประจวบคีรีขันธ์จะประกอบอาชีพออกเรือ ซึ่งเป็นอาชีพที่มีความแตกต่างจากอาชีพเดิมที่เคยทำที่พม่า นั่นก็คือ อาชีพทำนา ทำให้ประกอบอาชีพออกเรือประมงได้เพียง 22 วัน ก็ต้องออก หลังจากนั้นก็ไปทำงานที่ จ. สุราษฎร์ธานี จนถึงทุกวันนี้ ระยะเวลาอาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 5 ปี

เอ

มีสมาชิกภายในครอบครัวในสวนยางทั้งหมด 5 คน ประกอบด้วยเอ ภรรยา บุตรชาย และพ่อแม่ของภรรยา โดย เอ อายุ 45 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ ภรรยาชื่อชิน อายุ 42 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ พ่อของภรรยาชื่อสแอ อายุ 67 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ และแม่ของภรรยาชื่อยุ อายุ 63 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ บุตรชายชื่อเล็ก อายุ 21 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่เข้ามาในเมืองไทยเนื่องจาก ตอนกริதியังอยู่ที่พม่ารายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย และเพื่อนที่เคยทำงานที่ประเทศไทยชักชวน ประกอบกับการเห็นการประสบความสำเร็จของเพื่อนที่เข้าไปทำงานที่เมืองไทย

การเดินทางเข้ามาเมืองไทยจะผ่านนายหน้า เป็นผู้คอยช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ จ่ายเงินให้กับนายหน้าเป็นจำนวน 180,000 จ๊าด (ประมาณ 6,500 บาท) ช่องทางที่ใช้ในการเดินทางก็คือทางเกาะสอง เข้ามาเมืองไทยทาง จังหวัดระนอง ใช้เวลาในการเดินทาง 6 วัน หลังจากนั้นก็นำนายหน้าไปส่งที่ จังหวัดพังงา ไปกริதியังอยู่ที่พังงา 2 ปี ตอนที่กริதியังอยู่ที่พังงาไปอยู่กับคนรู้จัก โดยครอบครัวยังไม่ได้มาทำงานที่เมืองไทย เมื่อปิดหน้ายางแล้วย้ายมากริதியังที่สุราษฎร์ธานี ที่ย้ายมาเพราะว่าญาติ ๆ ชวนให้มากริதியังที่นี่ ทำงานที่นี่ได้ระยะหนึ่งก็โทรศัพท์ไปบอกให้ภรรยา บุตรชายและพ่อแม่ของภรรยามาทำงานที่นี่ด้วย

หลังจากกริதியังที่สุราษฎร์ธานีได้ระยะหนึ่งเกิดปัญหา ก็คือ โดนคนไทยปล้น จึงได้ย้ายไปกริதியังที่สวนยางพาราอื่น แต่ยังอยู่ใน จังหวัดสุราษฎร์ธานี รวมระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 7 ปี

ตาเกล้า

มีสมาชิกภายในครอบครัวในสวนยางทั้งหมด 4 คน ประกอบด้วย ตาเกล้า ภรรยา บุตรชาย 2 คน ตาเกล้า อายุ 48 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ ภรรยาชื่อยายจิน อายุ 48 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ นับถือศาสนาพุทธ บุตรชายคนโตชื่อนาย อายุ 25 ปี สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ ส่วนบุตรชายคนเล็กชื่อโทน อายุ 16 ปี สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ

เงื่อนไขที่เข้ามาทำงานในเมืองไทยของหม่องเกล้าเนื่องจาก ตอนทำนาอยู่ที่พม่าถูกทหารพม่ากดขี่และขูดรีด ทำงานรายได้ก็ไม่พอกับค่าใช้จ่าย จึงตัดสินใจเดินทางเข้ามาทำงานในเมืองไทย

การเดินทางเข้ามาในเมืองไทย ใช้การเดินทางเท้าเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์ ซึ่งช่วงนั้นชายแดนไม่มีการตรวจตราเข้มงวดมาก จึงสามารถเดินทางเท้าเข้ามาทางด่านเจดีย์สามองค์ได้อย่างสะดวก และเข้ามาเมืองไทยทางกาญจนบุรี

เมื่อเข้ามาถึงเมืองไทยแล้ว ครั้งแรกเพื่อนชักชวนไปประกอบอาชีพออกเรือหาปลาที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แต่ทำงานได้ไม่กี่วันก็ออก หลังจากนั้นก็มารีดยางอยู่ที่สุราษฎร์ธานี ระยะเวลาอาศัยอยู่ในสวนยางเป็นเวลา 9 ปี

ตารางที่ 1 ลักษณะภูมิหลังของคนมอญ

ครอบครัว	อายุ	การศึกษา	จำนวนสมาชิก ครอบครัวใน สวนยาง	บุตร	ภูมิลำเนาเดิม ก่อนการย้ายถิ่น	ระยะเวลาอยู่ ในสวนยาง	หมายเหตุ
ตาดุย	45	ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	1	เมาะละเหม่ง	8	
วิน	32	ประถมศึกษาปีที่ 4	2	2	เมาะละเหม่ง	6	บุตรชายทั้ง 2 คนอยู่ พม่า
เรียง	24	ประถมศึกษาปีที่ 5	2	-	เมาะละเหม่ง	6	
ตาทุน	43	ไม่ได้เรียนหนังสือ	3	3	เมาะละเหม่ง	9	บุตรสาวทั้ง 3 คนอยู่ พม่า
เฮด	26	ประถมศึกษาปีที่ 3	2	1	เมาะละเหม่ง	5	บุตรสาวอยู่ พม่า
บาน	46	ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	3	เมาะละเหม่ง	8	บุตรสาวคน เล็กอยู่พม่า
เดย์	29	ประถมศึกษาปีที่ 3	2	1	เมาะละเหม่ง	7	บุตรชายอยู่ พม่า
จันมอญ	24	ประถมศึกษาปีที่ 5	3	-	เมาะละเหม่ง	5	
เอ	45	ไม่ได้เรียนหนังสือ	5	1	เมาะละเหม่ง	7	
ตาเกล้า	48	ไม่ได้เรียนหนังสือ	4	2	เมาะละเหม่ง	9	

จากตาราง จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนจะอาศัยอยู่รวมกันเป็นครอบครัว โดยครอบครัวที่มีสมาชิกจำนวน 2 คนมี 4 ครอบครัว ครอบครัวที่มีสมาชิกจำนวน 3 คนมี 2 ครอบครัว ส่วนครอบครัวที่มีสมาชิกจำนวน 4 คนจำนวน 2 คน และครอบครัวที่มีสมาชิกภายในครอบครัวมากที่สุดจะมีสมาชิกจำนวน 5 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทุกคนภายในครอบครัวจะเป็นบุคคลที่อยู่ในวัยแรงงานด้วยกันทั้งสิ้น

ส่วนเรื่องของอายุ จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 21-30 จำนวน 4 คน อายุ 32 ปี จำนวน 1 คน อายุระหว่าง 41-50 จำนวน 4 คน และอายุสูงสุดคือ 48 ปี กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดล้วนย้ายถิ่นมาจาก เมาะละเหม่ง ประเทศพม่า

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจะมีหลายระดับด้วยกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไปจะไม่ได้เรียนหนังสือ จำนวน 5 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 คน จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 คน และระดับการศึกษาสูงสุดคือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ส่วนระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในสวนยางของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะแตกต่างกันไป กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่เป็นเวลา 5 ปี จำนวน 2 คน อาศัยอยู่ในสวนยาง 6 ปี เป็นจำนวน 3 คน อาศัยอยู่ในสวนยาง 7 ปี เป็นจำนวน 2 คน อยู่ในสวนยาง 8 ปี เป็นจำนวน 2 คน และกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในสวนยางนานที่สุดเป็นจำนวน 9 ปี เป็นจำนวน 1 คน